

[Ole Bjørn Kraft.]

side af stillingen, og derigennem kom talen — om det var bevidst eller ej, skal jeg ikke kunne sige — til at mangle nogle træk, som ikke må mangle, hvis debatten her skal blive virkelig vejledende og det danske folk få et sandt billede af verden, som den er. Jeg siger ikke dette — det vil jeg gerne understrege — som en kritik af den højtærede stats- og udenrigsminister, for det er nu engang sådan, at i den stilling, han indtager, pålægges der ham altid en vis tilbageholdenhed; men da bliver det opgaven for oppositionen — uden dermed i og for sig at være i opposition til regeringen — at søge at fuldføre billedet.

Før jeg går over til at gøre et forsøg herpå, vil jeg gerne gøre nogle bemærkninger om enkelte konkrete spørgsmål, der blev berørt i ministerens tale.

Hvad angår samarbejdet med Den tyske Forbundsrepublik, er vi ganske enige med regeringen i det standpunkt, ministeren gav udtryk for, og jeg håber, at dette spørgsmål med denne stillingtagen fra regeringens side er taget ud af debatten mellem de demokratiske partier her i salen.

Dernæst vil jeg gerne knytte nogle bemærkninger til, hvad den højtærede stats- og udenrigsminister sagde i anledning af den kritik, der er fremkommet fra Sovjetunionen. Ministeren gjorde her den meget velanbragte bemærkning, at Danmark ikke under nogen omstændigheder agter at deltage i en politik, der kunne betegnes som en trussel mod andre lande. Det er altid væsentligt, at dette understreges. Må jeg have lov til spøgefuldt at sige: jeg kan så meget mere bifalde denne udtalelse, som jeg selv i 1951 i De Forenede Nationer som svar til den russiske udenrigsminister Vishinskij anvendte nøjagtig den samme argumentation. Jeg siger ikke dette, fordi jeg tror, ministeren har lært det af mig, men kun som et eksempel på, at to gode hoveder kan finde det samme guldgrube.

Jeg vil endvidere gerne sige, at det konservative folkeparti kan give sin tilslutning

til en forlængelse af den danske beredskabsstyrkes tjenestetid i mellemøsten.

Den højtærede stats- og udenrigsminister nævnte dernæst finansieringen af rydningen af Suezkanalen. Ministeren ved, at mit partis repræsentant i De Forenede Nationer var noget skeptisk over for den beslutning, der blev truffet. Nu er den altså en kendsgerning, men jeg vil gerne på mit partis vegne sige, at rederne ikke alene bør bære udredningen af denne afgift, ja, der er måske endda grunde, der kunne tale for, at staten overtager denne afgift. Under alle omstændigheder må ved sagens løsning i høj grad tages i betragtning, at man ikke kan regne med, at skibe under alle flag vil deltage i udgifterne, og også at afgiften vil komme til at falde med ulige tyngde på de forskellige fragttyper. Nogle rederier kan lade afgiften gå på fragten, andre vil ikke være i stand dertil. Jeg håber, at disse grunde vil blive taget i betragtning, når regeringen skal behandle dette spørgsmål, og jeg er glad for, at man vil forhandle med rederorganisationerne.

Den højtærede stats- og udenrigsminister nævnte Cypersagen. Det er rigtigt og rimeligt, at Danmark støtter tanken om en forhandling. Der kan også være mange argumenter for, at man ikke uden videre opfylder grækernes ønske gennem anvendelse af selvbestemmelsesretten, men jeg tror ikke, det er noget heldigt argument at henvise til de 20 pct. tyrkere.

Jeg skal derefter gå over til de mere generelle betragtninger.

Man kunne spørge, hvad var egentlig grunden til, at der skulle afholdes et NATO-møde på højeste plan? En del af grunden finder man, som den højtærede stats- og udenrigsminister også sagde i sin tale, i erkendelsen af, at 1957 ikke havde været et afspændingsår, men snarere havde fremkaldt øget ængstelse i de vestlige demokratier. Det var erkendelsen af, at Sovjetunionen var i offensiven, medens vesten hidtil havde været i defensiven. Opsendelsen af sputnik havde også haft